

Arrest

nr. 235 722 van 30 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die wordt vertegenwoordigd door haar zus X en die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2018 dient verzoekster bij de Belgische ambassade van Kampala, Oeganda, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D). Zij wenst in België haar meerderjarige zus, erkend vluchteling, te vervoegen. De gemachtigde van de bevoegde minister weigert op 21 november 2019 het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt.

“Aangezien betrokkene, 17 jarige Somalische, zich bij haar meerderjarige Somalische ZUS in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15

12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt dat zij betrokkene binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Er werd geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene door haar zus gesteund wordt bvb door financiële steun vanuit België of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De authenticiteit van de documenten 'geboorteakte' en het certificaat van overdracht van de ouderlijke verantwoordelijkheid kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Er werden geen wettelijk geldende bewijzen voorgelegd betreffende het overlijden van de ouders, waardoor het niet bewezen is dat betrokkene weeskind is. Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. In deze dient te worden opgemerkt dat de te vervoegen zus in het kader van haar asielprocedure op 28/10/2015 verklaarde dat haar ouders op dat moment nog in leven waren, terwijl het document 'Certificaat Transfer van Verantwoordelijkheid dd. 03/04/2018 van de Somalische WARDHIG recht bank aangeeft dat de vader en moeder overleden in 2011 en 2017. Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de visumaanvraag vandaag niet ten goede en kan de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte inschatting verschaffen over de algemene familiale levensomstandigheden van aanvragerster in Somalië. Er zijn gelet op bovenstaande sterke aanwijzingen dat betrokkene helemaal met familiaal geïsoleerd is.

Het feit dat er voor betrokkene een asielaanvraag werd ingediend in Oeganda duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon / zus zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Zoals aangehaald is gezinshereniging tussen Niet Europese ZUSSEN met voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en worden humanitaire visa slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt

Indien nodig kan betrokkene door de zus vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperatoren zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

De vraag of mevrouw S.A.A. verzoekster als minderjarige vreemdeling kan vertegenwoordigen in de huidige procedure is zodanig nauw verweven met het onderzoek van het beroep en het onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, dat een onderzoek van het beroep zich in ieder geval opdringt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting van het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd.

[...]

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat er geen authentieke Somalische documenten zouden bestaan.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een “authentiek Somalisch document” inhoudt.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

[...] De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt de documenten niet te weerhouden waaruit lijkt dat de zus van verzoekende partij thans haar wettelijke voogd is. Op deze manier maakt zij het verzoekende partij onmogelijk om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar zus nodig heeft.

Zeer frappant is dat de verwerende partij weigert rekening te houden met de verklaringen uit het asiëldossier van de zus van de verzoekende partij.

Zo stelt het UNHCR (The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij heeft immers het asiëldossier van de zus duidelijk niet goed nagekeken. Zo verklaarde zij dd. 29 november 2017 (vraag 15):

“Wat vertellen zij u ?

Ik had eerder contact met mijn moeder maar mijn moeder is overleden. Mijn moeder vertelde mij dat al shabaab nog steeds aan de macht in [G.M.];

Wanneer is uw moeder overleden ?

Twee maanden geleden.

Kent u de datum van het overlijden van uw moeder ?

Begin september 2017

Hoe kwam u dit te weten ?

Ik had telefonisch contact via de burens met mijn moeder. Ik wist wel dat mijn moeder mentaal ziek was geworden.

Ik heb via de burens vernomen dat mijn moeder overleden is."

Over haar vader werd niets gevraagd, doch de verwerende partij kan duidelijk uit het vervolg afleiden dat deze er niet meer is:

"Zijn er nog nieuwe elementen ?

Mijn dochter [S.] is erkend vluchteling geworden.

Ik heb 5 kinderen in Somalië en mijn moeder zorgde voor mijn kinderen sinds ik het land heb verlaten. Nu mijn moeder overleden is, zorgen mijn 2 zussen en 1 broer voor mijn kinderen. Maar mijn zussen en broer zijn jonger dan 17. Ik zou graag ook erkend kunnen worden zodat mijn kinderen mij dan kunnen komen vervoegen hier in België. Ik heb schrik dat mijn dochters zullen besneden worden in Somalië.

Ik zou ook graag hebben dat ik mijn stiefzoon en ook de dochter van mijn zus, waar ik voor zorgde in Somalië naar hier kan laten komen. Ik zou ook graag mijn 2 zussen en mijn broer naar hier kunnen laten komen."

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De houding van de verwerende partij valt hier niet mee te rijmen."

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Verzoekster, die 17 jaar oud is, wenst haar meerderjarige zus die erkend vluchteling is in België te vervoegen. Zij diende hiertoe op 10 mei 2018 een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) om humanitaire redenen. Middels de bestreden beslissing weigert verweerder de afgifte van het gevraagde visum.

In de bestreden beslissing wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat het voorliggende geval valt onder de situaties voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geven op gezinshereniging. Verweerder geeft aan de voorliggende situatie dan ook te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen

en dit een gunst is en geen recht. Hij wijst erop bij de toepassing van deze bepalingen te beschikken over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verweerder is in zijn beslissing van mening dat er, wat verzoekster betreft, geen sprake is van bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Hij wijst erop dat geen elementen voorliggen die duidelijk wijzen op een familiaal isolement van verzoekster of een afhankelijkheid ten opzichte van de zus in België. Zo stelt verweerder dat verzoekster niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van haar zus in België en dat geen enkel geldend bewijs voorligt van financiële of andere ondersteuning door de zus in België. Er liggen volgens verweerder ook geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst voor dat zij daar geïsoleerd leeft en zij geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Het is voor verweerder niet aangetoond dat de zus in België verzoeksters enige (financiële) steun is, dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden of dat de zus in België verzoekster binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Volgens verweerder ligt geen enkel bewijs voor van een duurzame relatie met de zus in België. Er liggen voor verweerder enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voor die niet op hun waarachtigheid of feitelijkheid kunnen worden getoetst. Zo stelt verweerder dat de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en van het voorgelegde certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid niet kan worden geverifieerd, gelet op de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië. Dit maakt dat de documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om te worden gelegaliseerd. Verweerder stelt dat geen wettelijk geldende bewijzen zijn voorgelegd van het overlijden van de ouders, waardoor het volgens hem niet is aangetoond dat verzoekster wees is. Verweerder merkt nog op dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen het certificaat van overdracht van verantwoordelijkheid van 3 april 2018 enerzijds en de op 28 oktober 2015 door de zus afgelegde verklaringen tijdens haar procedure voor internationale bescherming anderzijds. Waar in het eerste stuk sprake is van een overlijden van de vader in 2011, verklaarde de zus eerder op 28 oktober 2015 dat haar beide ouders op dat ogenblik nog in leven waren. Verweerder stelt dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de visumaanvraag niet ten goede komen en verhinderen dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de algemene familiale levensomstandigheden van verzoekster in haar land van herkomst. Dit maakt volgens verweerder dat niet is aangetoond dat verzoekster familiaal geïsoleerd is en zij niemand meer heeft om voor haar te zorgen. Verweerder merkt nog op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er voor verzoekster een asielaanvraag is ingediend in Oeganda en dit er ook op wijst dat zij zich niet geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie bevindt. Verzoekster bevindt zich in een zone waarin zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Ten slotte stelt verweerder dat de zus, indien nodig, verzoekster ook steeds financieel vanuit België kan steunen via de internationale geldoperators. Ook kan materiële of andere hulp vanuit België wordt gegeven via internationale koeriersbedrijven. Verweerder stelt dat via de moderne communicatiekanalen ook steeds contacten kunnen worden onderhouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij betwist verder ook niet dat de afgifte van een humanitair visum geen recht, maar een gunst is, dat zulk visum slechts in uitzonderlijke gevallen, op humanitaire basis wordt toegekend en dat verweerder in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoekster betwist wel de vaststellingen van verweerder met betrekking tot de voorgelegde Somalische documenten.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat hij in de bestreden beslissing niet zozeer leest dat er geen authentieke Somalische documenten bestaan, wel dat de authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten niet kan worden geverifieerd, dit omdat documenten uit Somalië niet in aanmerking komen voor legalisatie.

Het is niet betwist dat de door verzoekster voorgelegde stukken, in het bijzonder de geboorteakte en het certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid, niet zijn gelegaliseerd, dit omdat de uit Somalië afkomstige documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om te worden gelegaliseerd. Een legalisatie bevestigt de echtheid van de handtekening op een document, waardoor dit document de nodige bewijskracht krijgt voor gebruik in België. Verweerder kon dan ook het standpunt innemen dat bij gebrek aan legalisatie de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet vaststaat of kan worden geverifieerd.

Verzoekster ziet een tegenstrijdige houding van verweerder in de behandeling van visumdossiers van personen afkomstig uit Somalië, met name wat betreft de beoordeling van voorgelegde documenten die uit dit land afkomstig zijn. Zij voegt enkele beslissingen in hoofde van andere, niet-verwante, personen uit Somalië. Zij stelt dat waar in haar zaak de voorgelegde documenten uit Somalië niet in overweging worden genomen, dit wel het geval was in deze andere beslissingen, waarin deze vervolgens als frauduleus werden afgewezen.

Een concrete tegenstrijdigheid in de beoordeling van documenten uit Somalië wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt. Zowel in de voorliggende zaak als in de door verzoekster aangebrachte beslissingen, wordt aangegeven dat bij gebrek aan legalisatie er geen zekerheid bestaat over de authenticiteit van de voorgelegde documenten. In de verschillende zaken, waaronder dus ook de voorliggende zaak, is verweerder vervolgens nagegaan of, in het licht van het geheel van de voorliggende elementen, er alsnog voldoende aanwijzingen voorliggen die de ingeroepen verblijfsgronden ondersteunen.

In de bijgebrachte beslissingen die geen betrekking hebben op verzoeksters situatie, stelde verweerder vast dat de voorgelegde stukken duidelijk frauduleus waren, omdat de zogenaamd officiële stempels op het document waren aangebracht met een kleurenprinter of omdat deze stempels schrijffouten bevatten. Uit deze beslissingen kan niet worden afgeleid dat verweerder, als er geen duidelijke vervalsingen zijn aan te treffen op de voorgelegde documenten, de authenticiteit ervan alsnog zou aanvaarden. Hieruit kan hooguit worden afgeleid dat indien de voorgelegde stukken duidelijk vals of vervalst zijn volgens verweerder in geen geval enige geloofwaardigheid kan worden toegedicht aan de inhoud van deze stukken.

Verzoekster houdt ten onrechte voor dat, in tegenstelling tot in de door haar aangehaalde beslissingen, de door haar voorgelegde documenten, nu deze niet zijn gelegaliseerd, op geen enkele wijze verder in overweging worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt zo heel duidelijk dat verweerder de inhoud van deze stukken verder heeft afgetoetst aan de overige gegevens zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Hij betwist zo ook de familieband tussen verzoekster en de referentiepersoon niet.

Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder de voorgelegde stukken die niet zijn gelegaliseerd – en waarvan de authenticiteit dus niet met zekerheid kan worden vastgesteld, net zomin als de omstandigheden waarin deze stukken zijn opgesteld – niet zonder meer aanvaardt als bewijs van het hierin gestelde. Er bestaat immers geen zekerheid omtrent de echtheid van deze documenten. In deze situatie kan verweerder in redelijkheid rekening houden met het bestaan van een duidelijke tegenstrijdigheid tussen de voorgelegde stukken en in het verleden afgelegde verklaringen door de te vervoegen persoon in België, en tevens nagaan of al dan niet bewijzen voorliggen die een aanwijzing kunnen vormen van een duurzame relatie tussen de referentiepersoon en de visumaanvrager, van financiële of andere ondersteuning vanuit België door de referentiepersoon, van het onderhouden van regelmatige en vaste contacten, van het feit dat de referentiepersoon de visumaanvrager zou hebben opgevoed binnen haar gezin voorafgaand aan het vertrek van de referentiepersoon uit Somalië. Verzoekster kan vervolgens ook niet aannemelijk maken dat het kennelijk onredelijk is dat verweerder, op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheid samen genomen met het ontbreken van overige bewijzen in de voormelde zin, oordeelde dat sterke aanwijzingen bestaan dat zij helemaal niet familiaal geïsoleerd is en niet blijkt dat zij specifiek is aangewezen op de referentiepersoon in België.

In de voorliggende omstandigheden waarin verweerder zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de voorgelegde Somalische documenten niet zijn gelegaliseerd en een verdere beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van het geheel van de elementen zoals deze bij hem voorliggen, blijkt ook niet dat verweerder het verzoekster onmogelijk zou maken om te bewijzen dat zij, buiten haar zus in België, niemand meer heeft en/of dat zij de zorg van haar zus in België nodig heeft.

Verzoekster is verder niet ernstig waar zij voorhoudt dat verweerder weigert om rekening te houden met de verklaringen die haar zus in België aflegde tijdens haar procedure(s) voor internationale bescherming. Verweerder wijst zo uitdrukkelijk op de verklaringen die de zus op 28 oktober 2015 in het kader van haar eerste procedure om internationale bescherming aflegde omtrent haar familiale situatie. Verzoekster betwist niet dat haar zus op deze datum verklaarde dat haar beide ouders toen nog in leven waren en zij verbleven in Somalië. Verzoekster kan in deze situatie moeilijk voorhouden dat verweerder weigert een voldoende gewicht te geven aan, of geloofwaardigheid toe te dichten aan, de verklaringen van deze zus tijdens de procedures voor internationale bescherming in België omtrent haar familiebanden.

Verzoekster wijst op andere verklaringen die haar zus op 29 november 2017 aflegde in het kader van haar in België doorlopen procedures om internationale bescherming en waarin zij melding maakte van het overlijden van haar moeder in september 2017, zoals ook vermeld op het voorgelegde certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid. Zij stelt nog dat, hoewel haar zus op deze datum niets werd gevraagd over haar vader, haar toen afgelegde verklaringen zouden aangeven dat deze er niet meer is. Zij doelt hierbij op de verklaring van haar zus dat sinds het overlijden van haar moeder haar zussen en broer, op dat ogenblik alle nog minderjarig, zorg dragen voor haar kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad niet uitdrukkelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met deze verklaringen die in het kader van een latere procedure voor internationale bescherming werden afgelegd. Zelfs als op basis van de verklaringen van 29 november 2017 kan worden aangenomen dat er geen tegenstrijdigheid bestaat wat betreft het overlijden van de moeder (die volgens zowel de verklaringen van de referentiepersoon als het voorgelegde certificaat van 3 april 2018 in 2017 zou zijn overleden), maakt verzoekster echter nog steeds niet duidelijk op welke manier de verklaringen van 2017 afbreuk zouden doen aan de vastgestelde – flagrante – tegenstrijdigheid met betrekking tot het overlijden van de vader. In dit verband kan de Raad immers slechts vaststellen dat de referentiepersoon in 2015 geen melding maakte van het overlijden van haar vader, terwijl dit volgens het voorgelegde certificaat van 3 april 2018 reeds in 2011 zou hebben plaatsgevonden. In het antwoord van de referentiepersoon op 29 november 2017 op de vraag of er nog nieuwe elementen zijn, leest de Raad verder nog niet dat de vader dan reeds is overleden. Of uit het antwoord van de referentiepersoon op deze vraag duidelijk kan worden afgeleid dat de vader er niet meer is en intussen is overleden, zoals verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, doet bovendien niet ter zake. Dit kan immers geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij in 2015 geen enkele melding van een overlijden heeft gemaakt, terwijl dit volgens het voormelde certificaat reeds vier jaar eerder zou hebben plaatsgevonden. Verzoekster geeft geen enkele verduidelijking of rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met het overlijden van haar vader.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststelling van verweerder dat sprake is van tegenstrijdigheden, wat betreft het overlijden van de vader, enerzijds beantwoordt aan de verklaringen van de referentiepersoon van 28 oktober 2015 in het kader van de eerste door haar doorlopen procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, en anderzijds niet wordt tegengesproken door de verklaringen die zij op 29 november 2017 aflegde in het kader van een volgende procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Wat betreft het overlijden van de moeder, ligt weliswaar geen tegenstrijdigheid voor en lopen de verklaringen en gegevens op dit vlak zelfs gelijk. De Raad merkt in dit verband echter vooreerst op dat verweerder ook nergens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overweegt dat aangaande het overlijden van de moeder een tegenstrijdigheid zou voorliggen. Bovendien doet het gebrek aan tegenstrijdigheid over de moeder hoe dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de vader.

Verzoekster kan met haar betoog dan ook niet aannemelijk maken dat geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid en dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verweerder om te oordelen dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de visumaanvraag vandaag niet ten goede komen en dat hij geen correcte inschatting kan maken van de algemene familiale levensomstandigheden van verzoekster in Somalië.

Daarnaast voert verzoekster ook niet aan, laat staan dat zij dit aantoonde, dat de referentiepersoon in het kader van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming zou hebben verklaard dat zij voor haar vertrek uit Somalië voor verzoekster zou hebben gezorgd, dat zij sindsdien op enigerlei wijze verzoekster ondersteunt of dat verzoekster in het land van herkomst geïsoleerd leeft of niemand meer heeft om voor haar te zorgen en/of financieel voor haar op te komen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat in deze mate geen rekening zou zijn gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon.

Verzoekster betwist de vaststellingen verder niet dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd van regelmatige contacten tussen haar en haar zus in België of van enige (financiële of andere) ondersteuning die de zus vanuit België zou bieden. Ook op de vaststellingen aangaande de ingediende asielaanvraag in Oeganda gaat verzoekster niet in, zodat zij ook hieraan geen afbreuk kan doen.

Zelfs indien de voormelde verklaringen van de zus in België uit 2017 geloofwaardig worden bevonden, zijn deze nog niet van aard de determinerende motieven in de bestreden beslissing onderuit te halen die de beslissing dragen. Er blijkt niet dat hiermee ten onrechte niet specifiek rekening is gehouden.

De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat verweerder, zoals deze ook zelf aangeeft in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van een aanvraag voor het verkrijgen van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Verzoekster kan met haar betoog niet aannemelijk maken dat verweerder in het kader van deze beoordeling niet mocht nagaan of elementen voorlagen die duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en op een zekere afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van de referentiepersoon, en dat hij vervolgens in strijd met de gegevens van het dossier of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het voorliggen van zulke elementen in het voorliggende geval niet werd aangetoond.

Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

[...] De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de zus van verzoekende partij in België niet betwist.

[...] Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar zus en wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is, dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de zus van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar zus in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

[...] Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar zus/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd.28 april 2017):

“De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus.

Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topcic-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti and Benedetti v. Italië, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nedeland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). “

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non argument aangezien de verwerende partij zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In casu beroept verzoekster zich op een schending van haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In wezen hanteert het EHRM twee criteria om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan: enerzijds wordt het bestaan van een bloed- of aanverwantschap nagegaan en anderzijds wordt vereist dat de familiale band voldoende “*hecht*” is.

De Raad stelt vast dat verweerder op zich niet aangeeft te betwisten dat verzoekster de minderjarige zus is van mevrouw S.A.A., die erkend vluchteling is in België.

Wat de vraag betreft of er gelet op deze familieband een positieve verplichting rust op de Belgische staat om een familiehereniging in België toe te staan, rijst de vraag naar de hechtheid van de banden tussen verzoekster en haar zus in België en, voor zover een beschermenswaardig gezins- of familieleven aannemelijk wordt gemaakt, de vraag of een evenwichtige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Verzoekster betwist als dusdanig de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij geen familielid van een vreemdeling is zoals voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat zij bijgevolg geen recht op gezinshereniging in functie van mevrouw S.A.A. kan doen gelden. De gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is zo beperkt tot de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België, de wettelijk samenwonende partner mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, hun kinderen tot de leeftijd van achttien jaar en voor zover zij alleenstaand zijn, het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar en de ouders van een vreemdeling die werd erkend als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon heeft gestaan, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat haar aanvraag op correcte gronden is gekwalificeerd als een aanvraag om verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in België op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Bij de toepassing van deze wetsbepalingen beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verweerder is in zijn beslissing van mening dat er, wat verzoekster betreft, geen sprake is van bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Hij wijst erop dat geen elementen voorliggen die duidelijk wijzen op een familiaal isolement van verzoekster of een afhankelijkheid ten opzichte van de zus in België. Zo stelt verweerder dat verzoekster niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van haar zus in België en dat geen enkel geldend bewijs voorligt van financiële

of andere ondersteuning door de zus in België. Het is voor verweerder niet aangetoond dat de zus in België verzoeksters enige (financiële) steun is, dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden of dat de zus in België verzoekster binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Volgens verweerder ligt geen enkel bewijs voor van een duurzame relatie met de zus in België. Er liggen voor verweerder enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voor die niet op hun waarachtigheid of feitelijkheid kunnen worden getoetst. Zo stelt verweerder dat de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en van het voorgelegde certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid niet kan worden geverifieerd, gelet op de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië. Dit maakt dat de documenten niet voldoen aan de voorwaarden om te worden gelegaliseerd, opgelegd door het internationale recht. Verweerder stelt dat geen wettelijk geldende bewijzen zijn voorgelegd van het overlijden van de ouders, waardoor het volgens hem niet is aangetoond dat verzoekster wees is. Verweerder merkt nog op dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen het certificaat van overdracht van verantwoordelijkheid van 3 april 2018 enerzijds en de op 28 oktober 2015 door de zus afgelegde verklaringen tijdens haar procedure voor internationale bescherming anderzijds. Waar in het eerste stuk sprake is van een overlijden van de vader en moeder in respectievelijk 2011 en 2017, verklaarde de zus eerder op 28 oktober 2015 dat haar beide ouders op dat ogenblik nog in leven waren. Verweerder stelt dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de visumaanvraag niet ten goede komen en verhinderen dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de algemene familiale levensomstandigheden van verzoekster in het land van herkomst. Verweerder acht het niet bewezen dat verzoekster familiaal geïsoleerd is en zij niemand meer heeft om voor haar te zorgen. Verweerder merkt nog op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er voor verzoekster een asielaanvraag is ingediend in Oeganda en dit er ook op wijst dat zij zich niet geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie bevindt. Verzoekster bevindt zich in een zone waarin zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Ten slotte stelt verweerder dat de zus, indien nodig, verzoekster ook steeds financieel vanuit België kan steunen via de internationale geld-operatoren. Ook kan materiële of andere hulp vanuit België wordt gegeven via internationale koeriers-bedrijven. Verweerder stelt dat via de moderne communicatiekanalen ook steeds contacten kunnen worden onderhouden.

Op grond van de voorziene motivering kan worden aangenomen dat volgens verweerder niet met officiële bewijsstukken is aangetoond dat de zus in België de wettelijke voogd is van verzoekster. Rekening houdend met een duidelijke tegenstrijdigheid tussen enerzijds het voorgelegde, niet-gelegaliseerde certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid en anderzijds verklaringen die de zus in België aflegde in het kader van haar procedure(s) om internationale bescherming omtrent de situatie van haar vader, wordt volgens verweerder verder niet afdoende aannemelijk gemaakt dat verzoekster wees is, dat zij familiaal is geïsoleerd en dat zij verder niemand meer heeft om voor haar te zorgen. Volgens verweerder is het niet aangetoond dat er sprake is van een specifieke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zus in België.

Verzoekster houdt ten onrechte voor als zou verweerder haar de familiehereniging weigeren louter omdat de door haar voorgelegde documenten niet zijn gelegaliseerd. In het licht van het geheel van de voorliggende elementen, heeft verweerder bijkomend onderzocht of er alsnog voldoende aanwijzingen voorliggen die de ingeroepen humanitaire verblijfsgronden ondersteunen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM dient te worden aangenomen dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De Raad wijst er andermaal op dat geen aanwijzingen voorliggen dat de zus in België voor haar vertrek uit het land van herkomst instond voor verzoekster. De motieven in de bestreden beslissing dat geen regelmatige contacten blijken tussen verzoekster en haar zus in België en evenmin blijkt dat verzoekster op enigerlei wijze wordt ondersteund door haar zus in België worden ook niet onderuit gehaald. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel wordt opgemerkt dat verzoekster evenmin de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat niet blijkt dat zij familiaal geïsoleerd is of dat zij niemand heeft om voor haar te zorgen.

Verzoekster maakt aan de hand van haar uiteenzetting van het middel niet of onvoldoende aannemelijk dat haar zus in België haar enige en feitelijke verzorger is en zij geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen. In dit verband merkt de Raad zo ook nog op dat verzoekster ten tijde van de aanvraag in Oeganda verbleef samen met onder meer haar oudste zus, die – blijkens de door de zus in België tijdens haar procedures om internationale bescherming verstrekte gegevens – op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meerderjarig was.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven bestaat tussen haar en mevrouw S.A.A., minstens blijkt niet dat verweerder inzake de ingeroepen familieband geen correcte en evenwichtige beoordeling en belangenafweging heeft doorgevoerd. Het gegeven dat de verderzetting van de familieband in Somalië niet mogelijk is, zoals verzoekster stelt, doet hieraan geen afbreuk. Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder voor de niet onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallende familieleden de familiehereniging beperkt tot die personen die een daadwerkelijke afhankelijkheidsband aantonen en/of die niet kunnen terugvallen op familieleden in het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat verweerder in casu op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een dergelijke band of situatie in casu niet – minstens onvoldoende – is aangetoond. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar zus in België. De meest recente voorliggende gegeven wijzen er verder op dat verzoekster in Oeganda verblijft. Verzoekster geeft niet aan dat dan bijvoorbeeld ook geen periodieke ontmoetingen in dit land, of nog elders, mogelijk zouden zijn. In deze omstandigheden blijkt niet dat er in casu op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om de familiehereniging op het Belgische grondgebied toe te staan.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS